

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 24. november 2013

Kirkedag: S.s.i krkår/A

Tekst: Matt 25,31-46

Salmer:

SK: 733 * 278 * 370 * 473 * 461

LL: 733 * 568 * 278 * 370 * 473 * 461

Sidste søndag i kirkeåret! Cyklussen er endt, og vi er nået til vejs ende, for ikke at sige til verdens ende. Vi har fra sidste advent/jul og til pinse hørt om Jesu guddommelige fremtræden ind i verden i sin menneskelige skikkelse. Vi har derved set Gud Herren åbenbaret for os og fået Hans rige bragt til os. Vi har set, hvordan Helligånden gør dét levende og virkende, som Jesus er for mennesker. Men hvor han i sin åbenbaring på jord var bundet til tid og sted, er hans ord virksomme ved Helligånden i alle tider og steder. Og den lange Trinitatistid har været som et væksthuse i Guds omsorg. Vi er blevet passet og plejet af Guds ord og gødet med tro, håb og kærlighed i Guds nåde, at det er de frugter, vi bærer i livet. Vi har lært at leve bevidste om vor kristne tro, om vort kristne ansvar og forpligtelse for livet og vores næste. Vi har lært, hvad det betyder for os, at vi ikke er under lovens forbandelse, men under evangeliets velsignelse. Så godt nok er vi stadig syndere; men vi er ikke fortabte i syndens forbandelse. Vi er tilgivne syndere ved Jesu korsdød og opstandelse. En tilgivelse, der tilsiges os gang på gang ved Herrens bord i den hellige nadver.

Vi har fulgt Jesus fra fødsel til død. Vi har fulgt et kirkeår fra begyndelse til ende som et billede på livet – på vores liv – fra fødsel til død – og så lige et skridt længere. Fordi der kommer noget efter døden. Derfor har der i den sidste tid været fokus på Guds herlighedsrige i Himlen. Opstandelsesriget for alle

troende. Og kirkeåret går så også lige det aller sidste skridt længere, nemlig helt ud til verdens ende. Jesu genkomst som det sidste denne verden skal opleve. Jesu genkomst, som i Bibelen også kaldes 'Herrens dag' eller 'Dommedag'. En dag, som enkelte steder i Bibelen også kaldes 'Vredens dag'.

Den dag skal Jesus komme igen. Men denne hans komme til jord sker ikke som første gang i al ubemærkethed. Det sker heller ikke i barnets hjælpeløse skikkelse. Når Jesus kommer igen vil ingen være i tvivl om, at han er kommet. Ingen vil være i tvivl om, at han er Himmelherskeren over himmel og jord. Ingen vil være i tvivl om hans hensigt. Ingen vil være i tvivl om, at Jesus er Gud den Almægtige. Med en himmelsk hærske af engle vil han tage sæde på sin herlighedstrone, og der vil ske en nyskabelse af himmel og jord. Djævelen og alt hans væsen vil vride sig i sine sidste krampetrækninger. Og mennesker fra alle tider og steder vil blive kaldt frem foran Herren, og uanset, hvad vi i livet har sagt, tænkt eller gjort om og i forhold til Jesus, så må alle bøje sig for hans magt og herlighed, og alle må erkende, som soldaten gjorde ved Jesu kors: Jesus er Guds Søn.

Egl. kan jeg godt forstå, at troende mennesker kan se frem til denne dag, se frem til Jesu genkomst. Som Esajas siger det i dagens tekst, da skal vi fryde os og juble til evig tid. Jeg kan godt forstå, at troende mennesker ikke er bange for døden, for håbet om opstandelsen i Guds herlighed er lyset i dødens mørke. Men jeg kan også godt forstå, at også troende kan være bange for dødsprocessen. Døden er nådesløs, om end vor Herre i døden møder os med sin nåde. Men selv Jesus var bange for døden, hvilket jo tydeligt vises for os, da han bange bad til Gud i Getsemane have forud for sin anholdelse, pine og plage og korsfæstelse. Men, der er den store forskel, at Jesus døde netop under Guds vrede; mens vi derfor må dø under Guds nåde.

I lyset af det er der mennesker, der oplever døden som en kamp mellem glæden ved at skulle hjem til Jesus og udfries af den konstante kamp mellem det onde og det gode, som nogle mennesker oplever livet som; men samtidig ved vi jo også, at døden er den endegyldige given slip og enden på alle chancer og muligheder for at tro, håb og kærlighed kan rækkes videre til hinanden.

Fra tid til anden er der mennesker, der har teorier og tanker om, at Herrens dag må være nært forestående. Her tænker jeg ikke så meget på det med bestemte datoer og lignende, som vi oplevede det i 2012. Men mere begrundet i, at mennesker godt kan synes, at denne jord/verden er da ikke værd at samle på længere. Det kan da ikke blive mere elendigt nu. Sådant tænker mennesker nemt, når vi kommer til at stirre os blinde på al den vold og ulykke vi mennesker påfører hinanden; når vi ser, hvordan bedrag og begær gennemsyrrer selv de bedste mennesker og tilsidesætter hensynet og omsorgen for hinanden. Vrede får mennesker til at reagere helt vanvittigt på andre menneskers fejl, eller bare fordi de kommer lidt i vejen. Egoismen og selvhøjtideligheden og dermed ringeagten for de andre har nået uanede højder. Og sådan har det altid været. Selv Det gamle Testamente er fyldt af mennesker, der er fyldt af dette og fanget i dets forbandede spind, fortabte i deres egen Gud-løshed og vantro.

Alligevel vil jeg håbe, at Gud udsætter Herrens dag, Dommedag, for denne verden er værd at elske. Endnu er kærligheden, godheden, omsorgen og håbet at finde hos de fleste mennesker. Det er jo nærmest et paradoks, at 1000-vis af mennesker på Filippinerne dør i orkanen, og midt i alle ødelæggelserne og død spredt rundt omkring, der kæmper læger for at hjælpe et lille barn til verden. Hvilken verden? En verden, der til stadighed skal bygges op, så længe den står. En

verden, vi er forpligtet på at bygge op med tro, håb og kærlighed, uagtet om det så er i blikskure på Filippinerne eller i flotte parcelhuse hos os, hvor en efterårsstorm jo blot er en brise og det værste vi tilsyneladende oplever derved er forstyrrelser i den offentlige transport. Men det får os også helt op i det røde felt. Alligevel – det er den verden, Gud elsker og gav Jesus for. Det er den verden, der en dag skal træde frem for Gud på sin dommedag.

Evangeliet er malende beskrivende i sin skildring af Dommedag. To ting slår mig, som meget vigtige i den sammenhæng:

Det ene er, at der er en dom til frelse eller fortabelse. Måske skulle vi hellere sige, at der er en dom til frelse fra fortabelse. For denne verden er i sig selv fortabt; men i Gud er den frelst. Men det er vigtigt, at vi holder os for øje, at evigheden er en evig frelse eller fortabelse. Døden er forsoningens muligheds ophør. Evigheden er derfor enten en evig fortabelse i uforsonlighed eller evig frelse i forsoning. Vi taler ikke om helbredelse, hvis ikke vi også taler om sygdom. Derfor må tale om frelse også indebære tale om fortabelse. Denne verden og os i den har endnu frelsens eller fortabelsens mulighed. Men muligheden slutter endegyldigt på Dommedag. Da skal denne verden og dens mennesker dømmes af Himmelsønnen og verdensherskeren på himmeltronen.

Og det med dommen er det andet, det er vigtigt at få frem for os i dag.

Langt de fleste af os har en opfattelse af, at dømt bliver vi for noget, vi har gjort forkert. Dømt bliver vi, når vi overtræder en eller anden lov. Det er retfærdigt, selv om nogle synes, det er uretfærdigt, at de får en parkeringsbøde. Men selv om det er

hårdt at bære straffen i dommen, så kan vi dog godt forstå princippet. Og derfor kan vi også godt forstå, at Gud dømmes os for det, vi har gjort forkert, når nu vi skal træde frem for hans trone.

MEN! I evangeliet i dag dømmes mennesker ikke for det, de har gjort forkert. De dømmes for det, de ikke har gjort. Og det er ikke helt det samme at gøre noget forkert som ikke at gøre det rigtige. At gøre det forkerte er en bevidst overtrædelsessynd. At gøre ikke noget kan være både en bevidst og en ubevidst undladesessynd. Men dommen falder alligevel.

Dommen falder fordi de ikke havde øje for og tog handling på. De havde ikke øje for det fattige, ensomme, syge eller på anden vis lidende menneske. I den sammenhæng tæller det ikke, at vi nok har øje for alle de lidende stormofre på Filippinerne. For jeg kan som enkelt menneske ikke hjælpe dem. Det kan jeg som en del af en nation. Det tæller ikke, at jeg giver 100 kr. i hustandsindsamlingen, når jeg samtidig ikke har øje for min lidende næste på min vej gennem min dagligdag.

Det her handler ikke bare om en anden forståelse af gerningsretfærdighed og leven op til lovens krav. Det handler om, at vi ikke ser hinanden i Guds billede. Det handler om, at vi ikke ser hinanden med kærlighedens selvopofrelse. Det handler om, at den kærlighed vi får fra Gud, ikke når længere end ind i os. Det handler om, at vi ikke ser, at Guds elskede mennesker elskes af Gud – med vore hænder og fødder som midler.

For nogle år siden kom jeg kørende i et frygteligt snevejr. En mand var kørt fast i en snedrive foran mig. Flink som jeg er, standsede jeg og trak ham fri. Da han var tilbage på sporet og vi

var færdige til at køre videre, trak han sin pung frem og ville give mig nogle penge som tak for hjælpen. Det afslog jeg selvfølgelig. Dette fortæller jeg ikke for at gøre mig selv bedre end andre. Men jeg vil bruge det til at vise, at vi vil helst betale og dermed ikke være nogen noget skyldig. For vi vil helst være uafhængige. Og derved bliver vi hinanden ligegyldige. Så handler vi bare varer med hinanden.

De dømte i dagens evangelium har ikke set, at i livet er vi afhængige af hinanden og hinandens nødvendighed. Og det er aldrig sket, at Jesus gik forbi et lidende menneske. Det er aldrig sket, at han går forbi os i vores nød. Det er aldrig sket, at Gud ikke tager os til nåde og indeslutter og omslutter os i og med sin kærlighed. Således skal vi også gøre – for gør vi ikke det, gør vi ikke det rigtige.

Der er ingen lov, der foreskriver det rigtige. Det ville næsten også blive en endeløs lov. Og alligevel. Kærlighedens lov kræver, at når den sætter noget ind på kontoen hos os, så skal det ud og arbejde. Når Guds kærlighed når ind i hjertet hos os, så skal det sætte sig spor i vort liv med hinanden. Derved lever vi med Gud og for Gud og med hinanden og for hinanden og ikke bare med og for os selv.

Det rigtige er, at vi så at sige ser Guds billede i vort medmenneske og ser vort medmenneske i Guds billede. Sådan er vi selv set på af Gud Herren, den almægtige. Således skal vi dømmes på dommedag, den dag, hvor vi kun kan håbe på Guds nåde, for hvem kan undgå dommen for ikke at gøre det rigtige?

Stående foran Guds trone kan vi ikke påberåbe os vor egen retfærdighedsanskuelse eller handlingsretfærdighed og arrogant spørge: ”Hvornår så vi dig...?” Da kan vi kun sige som en

anden sagde, da han stod for Guds ansigt: Vær mig synder
nådig!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen